

Arrest

nr. 111 354 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANWAEYENBERGH, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.O., verklaarde het Tadzjiek staatsburgerschap te bezitten en van Oezbeekse origine te zijn. U werd op 23/05/1990 te Guluakandos geboren.

Tijdens uw studies in Dushanbe deelde u een kamer met S.S.. S.S. was een ronselaar voor de verboden islamistische beweging Hizb-ut-Tahrir. Hij poogde ook u aan te werven voor deze organisatie. Nadat u in januari 2011 afstudeerde ging u terug naar huis.

Eind april 2011 werd u onder dwang van bij u thuis meegenomen door mensen van Hizb-ut-Tahrir die u naar Isfara brachten. U werd er vastgehouden en geslagen. U werd verplicht om soera's te lezen en er werd u getoond hoe u met wapens moest omgaan. Omdat uw moeder ziek was, lieten ze u na 3 dagen terug naar huis gaan met de belofte dat u op 5/04/2011 hen zou opwachten aan het treinstation van Isfara.

Op 4/04/2011 ging u naar de politie om klacht in te dienen en een nieuw paspoort aan te vragen daar dit door uw ontvoerders werd ingehouden. De politie hechtte echter geen geloof aan uw verhaal daar u van Oezbeekse origine was maar voorzag u wel van een nieuw paspoort.

Midden april 2011 drong een groep mensen van Hizb-ut-Tahrir uw huis binnen en u werd wederom meegenomen. U werd vastgehouden in Dushanbe waar u werd getraind om mensen voor deze organisatie te ronselen. U werd wederom geslagen. Na 10 dagen kon u hun vertrouwen winnen en stelde u dat u voor de organisatie ging ronselen waarna ze u lieten gaan.

Diezelfde avond dook u onder bij uw oom D.. Na 20 dagen bracht hij u naar een afgelegen buitenverblijf.

Op 06/06/2011 ging u terug naar uw oom omdat uw vlucht intussen was georganiseerd.

Op 07/06/2011 ontvluchtte u Tadzjikistan en reisde naar België waar u op 13/06/2011 aankwam. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in.

In september 2012 reisde uw vader u achterna naar België en diende er eveneens een asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vader volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, een attest ter staving van de kennis van de Duitse taal, een bewijs dat u sociale bijdragen in België verkreeg, 2 referentiebrieven van mensen in België, attest van werk in België en een attest dat u niet wettelijk gehuwd bent.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de extremistische organisatie Hizb-ut-Tahrir.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw vervolgingsrelaas.

Bijgevolg steunt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook volledig op uw verklaringen waarvan mag worden verwacht dat deze volledig en coherent zijn.

Echter bent u er niet in geslaagd de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo werden er talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken wat dan ook uw geloofwaardigheid volledig ondermijnt.

U verklaarde dat u na de tweede ontvoering onderdook bij uw oom D. en op een buitenverblijf van een onbekende persoon (CGVS p.10, 12-13).

Uw vader verklaarde eveneens dat u bij zijn neef D. zou hebben verbleven, maar verklaarde evenwel dat u in die periode ook bij zijn broer B. had verbleven (CGVS vader p.3).

Toen u met de verklaringen van uw vader hieromtrent werd geconfronteerd ontkende u dat u toen bij de broer van uw vader had verbleven. U stelde dat u hem in die periode enkel had bezocht, maar dat u nooit bij hem had verbleven (CGVS p.13).

Niettemin blijkt uit de verklaringen van uw vader dat u daar meerdere nachten moet hebben verbleven waardoor dergelijke uitleg niet afdoende is (CGVS vader p.3).

Hiermee samenhangend verklaarde u dat u geen enkel contact met uw ouders hebt gehad tussen de avond van uw vrijlating en de avond voor uw vertrek uit Tadzjikistan. De avond voor uw vertrek zou u hen kortstondig bij uw tante hebben gezien. Uw ouders zouden u in die periode ook nooit bij uw oom D. hebben bezocht (CGVS p.10-11).

Uw vader verklaarde echter dat hij u regelmatig ging opzoeken bij zijn neef D. en bij zijn broer B. in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS vader p.3).

Toen uw vader met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde hij enkel dat u misschien schrik had dit te vertellen omdat men anders u zou ontvoeren wat volledig naast de kwestie is daar er geen enkele reden is om dit tijdens het CGVS asielgehoor te verzwijgen (CGVS vader p.4).

U verklaarde voorts geen weet te hebben van enige bedreigingen ten aanzien van uw familie nadat u was gevlucht (CGVS p.12-13).

Uw vader verklaarde echter dat mensen van Hizb-ut-Tahrir naar zijn huis kwamen met de vraag waar u zich bevond en ermee dreigden hem te ontvoeren indien u niet zou opdagen. Dit zou enkele dagen na uw vertrek uit Tadzjikistan zijn gebeurd (CGVS vader p.4).

Toen u met de verklaringen van uw vader werd geconfronteerd stelde u enkel dat u er geen weet van had daar dit na uw vertrek moet hebben plaatsgevonden (CGVS p.5).

Dergelijke verklaring is echter niet afdoende daar jullie hier samen in België verblijven waardoor kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke belangwekkende informatie. Bovendien verklaarde uw vader dat hij dit aan u zou hebben verteld (CGVS vader p.4).

Bijgevolg komen jullie beide versies ook op dit vlak niet overeen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat jullie verklaringen betreffende waar jullie elkaar voor het eerst na uw tweede vasthouding terugzagen evenmin overeenkomen.

U verklaarde dat u na uw tweede vasthouding uw vader voor het eerst terugzag in de autogarage waar hij werkte (CGVS p.9-10).

Toen uw vader werd gevraagd waar hij u voor het eerst na uw tweede vasthouding terugzag stelde hij dat u naar huis was gegaan en dat hij u daar 's avonds had gezien (CGVS vader p.3). Toen hij met uw verklaring werd geconfronteerd dat u hem voor het eerst in de autogarage zou hebben gezien beaamde hij dit.

Toen hij met zijn vorige verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde hij dan weer dat hij zich niet meer kon herinneren na welke vasthouding hij u in de autogarage terugzag omdat hij beide vasthoudingen door elkaar haalt (CGVS vader p.3, 5).

Echter kan worden verwacht dat men zich concreet zou herinneren waar men zijn zoon heeft teruggezien nadat hij 10 dagen vermist was. U stelde bovendien dat u diezelfde avond door uw oom werd opgehaald om zich daar voor uw vervolgers te verschuilen terwijl uw vader verklaarde dat u die avond zelf naar uw oom ging.

Bijgevolg komen jullie verklaringen betreffende de dag van uw tweede vrijlating op verschillende punten niet overeen (CGVS p.10, CGVS vader p.3).

Betreffende uw bewering (CGVS p. 13) dat uw vader veel dronk in die periode dient te worden vastgesteld dat dit de voormelde tegenstrijdigheden niet kan verklaren gezien het zwaarwichtige karakter ervan. Ook brengt u noch uw vader een medisch attest bij waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Bovendien werden ook tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld.

In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u eind april voor één dag werd vastgehouden (Vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS asielgehoor stelde u echter dat u tijdens diezelfde vasthouding voor 10 dagen werd vastgehouden en verklaarde er eveneens dat u toen midden april werd meegenomen (CGVS p.6).

Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd verwees u enkele malen naar uw vasthouding in maart wat volledig naast de kwestie was.

Voor het overige ontkende u dergelijke zaken te hebben gezegd tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd hoelang u toen werd vastgehouden. U stelde voorts dat het verslag u niet werd voorgelezen (CGVS p.11-12).

Aan het begin van het CGVS asielgehoor gaf u echter aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vlot was verlopen (CGVS p.1).

Betreffende het feit of men al dan niet vroeg hoelang u werd vastgehouden dient te worden opgemerkt dat u toen op de algemene vraag antwoordde welke de voornaamste feiten waren die erop wezen dat u gevaar liep in uw land van herkomst; bijgevolg mist dergelijke uitleg elke relevantie.

Overigens kan hierbij worden opgemerkt dat u niet enkel over de duur van de vasthouding, maar ook over het tijdstip tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Al deze tegenstrijdigheden en incoherenties inzake uw vervolgingsrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vader voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, een attest ter staving van de kennis van de Duitse taal en het bewijs dat u sociale bijdragen in België verkreeg bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De referentiebrieven geven aan dat u sociaal vaardig bent en zich goed aanpast in uw werkomgeving in België wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Met het attest dat u niet wettelijk gehuwd bent wilt u aantonen dat u niet (meer) wettelijk bent gehuwd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.2-3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 mei 2013 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals bepaald door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en besluit *"dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn"* en dat de bestreden beslissing *"niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid"*.

Wat betreft de weerhouden tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande zijn tweede ontvoering, benadrukt hij dat hij bij aanvang van het verhoor bij de commissaris-generaal vermeldde dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken *"niet lang geduurd had"*, dat het *"erg snel gegaan was en slechts ongeveer een halfuur geduurd had"* en dat het *"vooral over zijn route naar België ging, en dat men hem gezegd had zijn probleem kort samen te vatten"*. Hij wijst er ook op dat zijn verklaringen voor het overige *"wel volledig overeenstemmen"*.

Aangaande de weerhouden incoherenties tussen zijn verklaringen en die van zijn vader, voert verzoeker aan dat het feit dat er geen medisch attest wordt neergelegd omtrent de drankzucht van zijn vader, niet betekent dat hij niet veel dronk tijdens die periode *"waardoor zijn geheugen met betrekking tot feiten van die periode niet optimaal is"*.

Hij haalt vervolgens *"nog verschillende andere factoren"* aan die de tegenstrijdigheden kunnen verklaren, zoals de stress ten tijde van de feiten, het feit dat bepaalde gebeurtenissen pas plaatsvonden na verzoekers vertrek, het feit dat verzoekers vader tijdens zijn verhoor aangaf *"dat hij beide vrijlatingen verwarde"* en dat zijn vader enkel stelde dat hij dacht dat verzoeker zelf naar zijn oom ging zonder auto, maar dat hij zich na confrontatie aansloot bij de versie van zijn zoon en stelde dat hij destijds in shock was.

Verzoeker herhaalt dat de beslissing van de commissaris-generaal niet *"op een zorgvuldig onderzoek en een evenwichtige belangenafweging"* berust.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt dat het bijgebrachte *"attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tadzjikistan betreffende gerechtelijke antecedenten van en lopende onderzoeken tegen R.O."* en het *"verslag van een procureur over een lopend strafonderzoek tegen R.O., evenals een opsporingsbericht betreffende R.O."* duidelijk weergeven dat hij vervolgd wordt.

Hij verwijst naar *"Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment of punishment, Juan E. Méndez - Mission to Tajikistan"* dd. 28 januari 2013 en *"Shattered lives - Torture and other ill-treatment in Tajikistan"* van juli 2012 van Amnesty International waarin de penibele situatie van gevangenen in Tadzjikistan beschreven wordt. Dienaangaande verwijst hij tevens naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker wijst er nog op dat hij van Oezbeekse origine is en dat de politie hem om die reden als minderwaardig behandelde; hiervoor verwijst hij tevens naar een arrest van het EHRM.

Hij meent dat hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op onmenselijke behandelingen, foltering en zelfs executie.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee kopieën van identiteitsdocumenten, een kopie van een *"attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tadzjikistan betreffende gerechtelijke antecedenten van en lopende onderzoeken tegen R.O."*, een kopie van een *"verslag van een procureur over een lopend strafonderzoek tegen R.O., evenals een opsporingsbericht betreffende R.O."*, het

rapport *"Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment of punishment, Juan E. Méndez - Mission to Tajikistan"* van 28 januari 2013 en het verslag *"Shattered lives - Torture and other ill-treatment in Tajikistan"* van juli 2012 van Amnesty International.

Bij een schrijven van 11 juni 2013 brengt verzoeker de vertalingen bij van de identiteitsdocumenten, van het *"attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tadzjikistan betreffende gerechtelijke antecedenten van en lopende onderzoeken tegen R.O."* en van het *"verslag van een procureur over een lopend strafonderzoek tegen R.O., evenals een opsporingsbericht betreffende R.O."*

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen voor van het *"attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tadzjikistan betreffende gerechtelijke antecedenten van en lopende onderzoeken tegen R.O."* en het *"verslag van een procureur over een lopend strafonderzoek tegen R.O., evenals een opsporingsbericht betreffende R.O."*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt talrijke tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vader.

Zo verklaarde verzoeker op 3 april 2013 op het Commissariaat-generaal dat hij na de tweede ontvoering onderdook bij zijn oom D. en op een buitenverblijf van een onbekende persoon (zie het verhoorverslag, p. 10, 12-13), terwijl zijn vader vertelde dat verzoeker bij D. zou hebben verbleven en dat hij in die periode ook meerdere nachten bij B. -de broer van verzoekers vader- had verbleven (zie het

gehoorverslag van vader van 3 april 2013, p. 3). Geconfronteerd met deze verklaringen, ontkende verzoeker dat hij toen bij B. had verbleven en stelde hij dat hij hem in die periode enkel had bezocht, maar dat hij nooit bij hem had verbleven (zie het verhoorverslag, p. 13).

Verzoeker verklaarde verder dat hij geen enkel contact met zijn ouders heeft gehad tussen de avond van zijn vrijlating en de avond vóór zijn vertrek uit Tadzjikistan, dat hij de avond vóór zijn vertrek hen kortstondig bij zijn tante had gezien en dat zijn ouders hem in die periode ook nooit bij zijn oom D. hebben bezocht (zie het verhoorverslag, p. 10-11). Verzoekers vader verklaarde daarentegen dat hij verzoeker regelmatig ging opzoeken bij zijn neef D. en bij zijn broer B. in de periode dat hij ondergedoken leefde (zie het verhoorverslag van vader, p. 3).

Verzoeker verklaarde geen weet te hebben van enige bedreigingen ten aanzien van zijn familie nadat hij was gevlucht (zie het verhoorverslag, p. 12, 13), terwijl zijn vader verklaarde dat mensen van Hizb-ut-Tahrir, enkele dagen na verzoekers vlucht (zie het verhoorverslag van vader, p. 4), naar zijn huis kwamen met de vraag waar verzoeker zich bevond en ermee dreigden hem te ontvoeren indien verzoeker niet zou opdagen. Verzoeker beweerde daarentegen dat hij er geen weet van had (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl zijn vader stelde dat hij dit aan zijn zoon, verzoeker, verteld had (zie het verhoorverslag van vader, p. 4).

Ook hun verklaringen betreffende de plaats waar ze elkaar voor het eerst troffen na verzoekers tweede vasthouding, zijn niet eensluidend. Verzoeker verklaarde dat hij na zijn tweede vasthouding zijn vader voor het eerst terugzag in de autogarage waar hij werkte (zie het verhoorverslag, p. 9, 10), terwijl zijn vader verklaarde dat verzoeker na zijn vrijlating naar huis was gegaan en dat hij hem daar 's avonds had ontmoet (zie het verhoorverslag van vader, p. 3). Geconfronteerd met verzoekers verklaring dat zijn vader hem voor het eerst in de autogarage zou hebben gezien, beaamde verzoekers vader dit en stelde hij dat hij zich niet meer precies kon herinneren na welke vasthouding hij zijn zoon in de autogarage terugzag omdat hij beide vasthoudingen door elkaar haalt (zie het verhoorverslag van vader, p. 3, 5).

Verzoeker stelde verder dat hij (zie het gehoorverslag, p. 10) diezelfde avond door zijn oom werd opgehaald om zich voor zijn belagers te verschuilen, terwijl zijn vader dan weer verklaarde dat verzoeker die avond zelf naar zijn oom ging (zie het gehoorverslag van vader, p. 3).

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker "*verschillende andere factoren*" aan die de tegenstrijdigheden kunnen verklaren, zoals de stress ten tijde van de feiten, het feit dat bepaalde gebeurtenissen pas plaatsvonden na verzoekers vertrek, het feit dat verzoekers vader tijdens zijn verhoor aangaf "*dat hij beide vrijlatingen verwarde*" en dat zijn vader enkel stelde dat hij dacht dat verzoeker zelf naar zijn oom ging zonder auto, maar dat hij zich na confrontatie aansloot bij de versie van verzoeker en aangaf dat hij destijds in shock was.

De Raad antwoordt dat van gezinsleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vader ten tijde van die gebeurtenissen veel dronk, merkt de Raad op dat geen medisch attest wordt bijgebracht waaruit zou blijken dat die drankzucht een rol zou hebben gespeeld bij het weergeven van de feiten.

Waar verzoeker dienaangaande argumenteert dat het feit dat er geen medisch attest wordt neergelegd, niet betekent dat zijn vader niet veel dronk tijdens die periode en besluit dat "*zijn geheugen met betrekking tot feiten van die periode niet optimaal is*", wijst de Raad erop dat de voorgehouden drankzucht en daaruit volgende geheugenproblemen, derhalve blote beweringen blijven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de toestand van zijn vader hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort blijven.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad merkt tevens tegenstrijdigheden op in de eigen verklaringen van verzoeker.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (zie vraag 3.5) verklaarde verzoeker dat hij eind april 2011 voor één dag werd vastgehouden, terwijl hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-

generaal (zie het verhoorverslag, p. 6) stelde dat hij midden april 2011 werd meegenomen en gedurende tien dagen werd vastgehouden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker hieromtrent aan dat hij bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“niet lang geduurd had”*, dat het *“erg snel gegaan was en slechts ongeveer een halfuur geduurd had”* en dat het *“vooral over zijn route naar België ging, en dat men hem gezegd had zijn probleem kort samen te vatten”*.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van een asielzoeker kan inderdaad verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de neerslag van het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Oezbeeks werd voorgelezen en dat hij dit vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliет (zie “vragenlijst”, vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad er op dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was had, waarop verzoeker antwoordde: *“Het was goed verlopen wel niet lang een half uur of zo dat was het”* (zie het verhoorverslag, p. 2).

Verzoeker toont met zijn loutere post-factum beweringen niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen -zijnde dat hij eind april 2011 voor één dag werd vastgehouden- niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

De tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de duur en het tijdstip van de vasthouding doen verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Wat het bijgebrachte *“attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tadzjikistan betreffende gerechtelijke antecedenten van en lopende onderzoeken tegen R.O.”* en het *“verslag van een procureur over een lopend strafonderzoek tegen R.O., evenals een opsporingsbericht betreffende R.O.”* betreft, wordt opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift over de situatie van gevangenen in zijn land van herkomst, waarvoor hij verwijst naar *“Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, Juan E. Méndez - Mission to Tajikistan”* van 28 januari 2013, *“Shattered lives - Torture and other ill-treatment in Tajikistan”* van juli 2012 van Amnesty International en rechtspraak van het EHRM, is niet relevant, gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de autoriteiten aldaar.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een arrest van het EHRM waaruit blijkt dat er in Tadzjikistan discriminatie voorkomt ten aanzien van Oezbeken, merkt de Raad op dat verzoeker zijn asielaanvraag geenszins baseert op problemen met de Tadzjiekse autoriteiten omwille van zijn Oezbeekse origine.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Nergens uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker vervolgd werd in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine of dat hij zijn land verlaten heeft omwille van discriminatie wegens zijn Oezbeekse afkomst, temeer gezien geen geloof wordt gehecht aan de beweerde aanhouding die de aanleiding vormde om klacht in te dienen bij de politie.

De bijgebrachte identiteitsdocumenten bevatten enkel identiteitsgegevens welke niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE